

”Eihän ihminen joka nauttii aamupalakseen oltermannijuustoa ja Pirkan smoothieta voi olla kovin vaarallinen. Se ihminen on ehkä vähän hukassa, ajoittain surullinen ja peloissaan. Muttei koskaan vähempi toista.”

Mulla on ollut etuoikeus kasvaa parikymppiseks sellaisten ihmisten keskellä jotka unelmoi isosti, eikä pelkää mennä niitä unelmiaan kohti. Mun ympärillä on toinen toistaan menestyvämpiä nuoria tyyppejä, joilla on suuria tavoitteita ja halua muuttaa maailmaa. Viimeisin vuosi mun nuoruudessa ei ollut samanlainen kun näiden ystävien - eikä sen tarvinutkaan.

Mun piti valmistua keväällä, joka ei ihan onnistunutkaan. Mun piti mennä yliopistoon ja kesätöihin ja vaikka minne piti mennä. Mutten sitten mennytkään kun läheiseen pikkukauppaan juttelemaan hetkeks siellä töissä olevien mimmien kanssa, koska tuntu siltä että päivään tarvitsi myös jotain muutakin sisältöä kun olkkarista keittiöön käveleminen ja takaisin.

Viimeisimpänä vuonna mun nuoruudesta mä olin köyhä, sairas ja väsynyt tähän maailmaan. Mä tiedän miltä tuntuu kun on nälkä. Mä tiedän miltä tuntuu hävetä sitä miten vähän rahaa on, jos on ollenkaan. Mä tiedän miltä tuntuu kädet täristen pyytää vanhemmilta ja ystäviltä viimein apua ja saada sitä. Apua saa aina, jos sitä vaan uskaltaa pyytää. Joten pyytäkää ja ottakaa se apu vastaan.

Viimeisimpänä vuonna mä viimein valmistuin lukiosta. Monen mutkan kautta vedin valkolakin päähäni 5.12. ja juhlin kauniita ylioppilasjuhliä ystäväieni ja perheeni kanssa kodissani Helsingissä. Viimeisimpänä vuonna mä kävin psykologilla ja sairaalassa ja mun käsivarsissa oli välillä mustelmia ahdistuskohtausten jäljiltä. Vietin kesäöitä parhaimpien ystäväieni kanssa, kastoin talviturkkini ensimmäistä kertaa vuosiin, sain uusia ystäviä ja ainakin sata uutta kesäkaveria. Tanssin, nauroin, lauloin ja itkinkin. Otin korvakorut, leikkasin hiukseni pois. Opettelin pyytämään, antamaan ja saamaan anteeksi. Opettelin kiittämään. Harjoittelin kiitollisuutta ja armollisuutta itseäni ja muita kohtaan. Luulin rakastuneeni ja ehkä sitten rakastuinkin, ihan todella.

Mun arvoa ei mitata työpaikalla, luottamustoimella tai kysymyksillä ”mitä sä siis teet nyt?”. Mun arvo mitataan pelottomuudessa, naurussa ja empatiassa. Kysymyksessä ”mitä sulle kuuluu?”. Hymyissä ja haleissa ja siinä kun kysyn aamulla vieressä nukkujalta haluaako se teetä vai kahvia.

Seuraavana vuonna haluan mennä kesätöihin, hakea kouluun, katsella rauhassa mitä elämä tuo eteen. Uskaltaa unelmoida ja tarttua tilaisuuksiin niinkuin mun ystävät on näyttänyt ja esimerkillään opettanut. Aion tehdä sen mun omalla tavalla ja just niin miten mun on hyvä. Toivon että sä teet myös just niin. Ja kun nähdään, älä kysy mitä teen, vaan mitä mulle kuuluu.

Heili Miettinen, 20v.
Kuva: **Nuno Rissanen**